

Bérczessy Lajos

Maszkák

(Pandémiás időben)

A 80-as trolin:

Az ajtóhoz közel kapaszkodik egy cicás maszkú fiatal hölgy.

Az egyik megállóban fölszáll egy barna, magas, elegáns férfi macskaarcú maszkkal.

Szemügyre veszi a hölgyet, hozzálép, és megszólítja:

– Cicus, megsimogathatnám a bajuszkáját?

A nő veszi a lapot:

– Hogyne, ha én is az ön farkincáját!

A próba

Szüret táján a langyoskás estén összegyűltek a népek az étekre. Az előszüret murcija már itatós volt, hamar jókedv kerekedett tőle. A préház előtt égett a tűz, forrt a gulyás, izzott a csínytevési hajlam.

Szó szót követett, míg az egyik atyafi fölszólalt, aszondi:

– Szerintem a fing az ég!

Nahát, lett erre ribillió!

Mellette és ellene is többen voltak az állításnak.

Nincs mese: ki kell próbálni!

A nagy hangból húzódozás, szabadkozás lett.

Végülis Énok bátyó ráállt a bizonyítás véghezvitelére. Körbeállták a férfiembe-
rek a tett helyét. A pincegádorból még egy gyertya is előkerült, hogy jobban lehes-
sen figyelni az esemény lefolyását.

Énok meg letolta a nadrágját, gatyáját bokáig, és nekiveselkedett.

Komája, a reszelős hangú Sánta-Balog Ákos odakészítette a masinát, hogy kellő
időben sercinthesse a lángot.

A többiek is odafurakodtak s biztatták:

– Pucsítsd ki! Magasabbra! Nem lehet majd látni!

És akkor az erőlködés, nyomás következményeként egyszer csak:

Pukk! Csak úgy csattant, mint egy besült leventepuska.

Az ám, csakhogy hatalmas fröcsköléssel!

Lett erre aztán hadd el, hadd! Adta-teremtette!

Törölhették bajszukat, szemöldöküket a lesők.

Énok bátyó kissé szomorkásan – huncutul mondta:

– Én nem tehetek róla, hogy sógorostól jött az áramlat...

Diskurzus

Színhely: múzeumi dolgozószoza.

– Áááá, jó napot kolléga! Hallom maga is néprajzkutató.

– Igen.

– És merre járt mostanában?

– Tudja én a primer, közvetlen kutatás híve vagyok. És maga?

– Én a gyűjtött anyagokat szeretem rendszerezni, összehasonlítani. A terep valahogy nem az én műfajom.

– No, a kérdésére válaszolok: a nők népi dolgait tanulmányozom. A mostani utamon is hallatlanul gazdag anyagra leltem.

– Ne mondja! Például?

– Tudja maga, mi az a tiláng bikla?

– Nem én, sose hallottam. Azt se’ tudom, eszik-e vagy isszák!

– Egyik sem. A nőknek van.

– Ki nem találtam volna! És maga látta is a tiláng biklájukat? – ha nem vagyok indiszkrét?

– Már miért lenne az! Sőt meg is tapogathattam!

– Hallatlan! Hát már itt tartunk. És milyen színű az a tiláng bikla?

– Piros, biztosan maga is látott már!

– Az igazat megvallva nem szoktam, nem nagyon szoktam nézegetni. És mindenki megnézheti?

– Igen. Akkor látszik jól, ha a lányok táncolnak és sebesen forognak.

– És látszik a tiláng biklájuk?!

– Bizony.

– Tudja, elég sokféleképpen hallottam már, hogy egyes vidékeken hogy nevezik, de ezt még nem. Piros és a nőknek van. Meg is tapogatta, megáll az eszem! Ilyent én még nem hallottam, pedig már negyven éve a szakmában vagyok. És meséljen még!

– Mit meséljek? Mindjárt hozok egyet.

– Preparátumot?

– Nem, igazit.

– Ajjaj!

De. Hiszen ez egy alsószoknya!

– Az ám! Mégpedig piros!

– Na, ezt aztán nem gondoltam volna...